

Mulțumesc, AL JAZEERA...

Stimați cititori,

De vreo săptămână urmăresc cu destulă atenție postul TV, faimos în toată lumea de altfel, **Al Jazeera**. Probabil că majoritatea covârșitoare dintre dumneavoastră știe că e vorba de un post internațional (emite chiar și de la Washington, D.C.) al lumii islamice cu toate ale ei. Nu fac asta dintr'o curiozitate bolnăvicioasă sau din reflexe masochiste, ci fiindcă vreau, ca mai totdeauna, să respect vechiul principiu de drept roman *audiamur et altera pars* (hai să auzim ce spune și partea cealaltă!). Unii ar putea spune că-i o dovadă de necredință. Și nu i-aș condamna, pentru judecata lor mai severă. Alții ar putea spune: ba dimpotrivă, dacă *altera pars* prezintă o argumentație care nu se susține logic, atunci, cu atât mai mult credința noastră se întărește! Și inima mea e mai aproape de aceștia din urmă. Pentru că, oricum e mai bine să-ți cunoști oponentii, nu la vorbe de clacă, ci atunci când se străduiesc a fi cât mai raționali, după standardele lor morale.

Standarde morale!?

Păi după atâta ... Al Jazeera, mi-am întărit credința că, în zilele noastre, există cea mai intensă efortare de a ne depăși limitele umane. Iar toată această luptă nu e nimic mai mult decât o alergare în van, o goană după vânt! (După vânt!? Vom mai vorbi despre aceasta!!!)

Într'adevăr, atât Al Jazeera cât și televiziunile americane încearcă zilele acestea să ne demonstreze dreptul sau ne-dreptul Iranului de a produce energie nucleară. Mititelul Napoleon al Iranului, Ahmadinejad, democrat până'n măduva oaselor, susține că, dacă țările care produc de câteva decenii energie atomică, deci, implicit și arme nucleare, vor stopa elanul 'științific' al țărilor care vin din urmă în d'ale nuclearizării, atunci se va crea o falie puternică între aceste două grupuri, care va conduce, în final, la instaurarea unei dictaturi universale. Și deși simt foarte bine că prichindelul ăla tuciuriu, cu mutră de "nepotă" Sucă" al lui Nea Mărin, este un isteric ipocrit, nu pot să nu-i dau cumva dreptate, din punct de vedere formal.

Pe de altă parte, Bush al meu, cu privirea sa ușor mirată, îmi explică că Israelul, o fășiută de pământ pierdută în oceanul ismaelit, săracul de el, are tot dreptul să se apere împotriva acestui Goliat al zilelor noastre. Da, dar ce te faci atunci că, chiar în Cartea Exodului stă scris cu multă, multă înțelepciune: *Să nu te iei după mulțime ca să faci rău; și la judecată să nu mărturisești trecând de partea celor mulți, ca să abați dreptatea...* dar, în același timp să *nu aparținești pe sărac la judecată*. Deci, cu alte cuvinte, ce e de vină toată arăbimea, cu bilionul ei de Ahmezi, Mahmuzi și alte cele că, fiii lui Avraam nu pot strânge la luptă pe pământul sfânt mai mult de câteva milioane amărâte de oponenti? Și așa că, d'aia bietul Bush face o judecată cam ... nebiblică... cu privire la dreptul Israelului la arma nucleară...

La rândul său Iranul, de la 3,000 de kilometri distanță de Ierusalim, se dă de ceasul morții cum că palestinienilor li s'a furat patria-mumă de sub picioare de către niște roșcovani pistruiți și urduși, fugiți din Europa, din cauza unei halime de holocaust pe care niciun poet persan vreodată, în ritmuri dulci nu l-a cântat! Și d'aia: "Jos cu jidanii! Israelul nu există!" Da, 'jos' cu ei, cam pe la Madagascar, unde i-ar fi vrut inițial Onkel Adolf! Deși eu știu bine că nu de soarta filistenilor de tip nou se grijulește Teheranul cu aiatollahii săi furioși, ci de hegemonia știită a Islamului, pezevenghii de ei!

Da, dar ce te faci că, "evreul rătăcitor" vine și el cam târzior, așa cam ... după vreo douăzeci de veacuri de 'vagabonada', și-i strigă lui Ismael: *go home bloody bastard!*, căci este scris: *Cine a lăsat slobod măgarul sălbatic, izbăvindul de orice legătură? I-am dat ca locuință pustiul și pământul sărac ca locaș. El râde de zarva cetăților. Străbate munții ca să-și găsească hrana și umblă după tot ce este verde.* Eu sunt adevăratul și singurul moștenitor al părintelui Avraam și nu Eliezer din Damasc și nici Ismaelul Agarei din Țara Egiptului! Aici nu-i loc de târguie! Pricepi ori ba!?

Am mai spus-o: toate acestea e 'drept' să se întâmple, pentru că neamul omenesc, îmbătrânit de zile, nu are încă un "Drept Internațional" recunoscut de toată lumea. Ceva de genul: **Dura Lex sed lex!** Atunci toate aceste întrebări chițibușărite și-ar fi găsit poate ele vreo soluție și cu toții am fi ascultat de ea. Fie că ne place, fie că, nu. Dar așa ...

Se pare deci că, toată povestea asta cu “gobalizarea”, care, printre altele, ajută oamenii aparținători ai diverselor civilizații să devină mai elevați, e o dulce himeră. Nu mai târziu decât acum câteva luni, un război sângeros a izbucnit în Libanul cedrilor milenari și mii de rachete au lovit pe cine care i-a fost voia. Motivul aduce cumva cu scânteia care a declanșat legendarul și mult cântatul război din Iliada lui Homer. Numai că, de data asta, nu un șarmant Paris a răpit-o pe preafrumoasa Elena ș-a dus-o la romantica Troie, să-i cânte serenade sub balcon, ci niște bașbuzuci șiiți din Hezbollah, care, ca să le mai treacă vremea, urâtul și ne-umorul, au răpit doi răcani evrei și i-au dus pre pustii locuri. Atunci, cele două civilizații s’au privit față’n față, de parcă se vedeau întâiași dată, precum “cocoșii” lui Topîrceanu.

Când i-am văzut la ONU pe cei din cele două civilizații diferite cum încercau, cică, o conciliere rațională a conflictului, mi-am amintit de o imagine din copilărie. Se făcea că, la marginea unei bălți răsărite proaspăt din apa unei ploii furibunde, Klug și Daimaca, doi băieți din clasa IV-a, se jucau asvârlind pietre în diverse chipuri. Klug, pui de evreu botoșănean, era un tip normal, dar cu o sensibilă aplecare spre patetismul mamei sale, avocată a apărării de profesie. Daimaca însă, deși nepot de academician astronom, era ușor retardat săracul, din cauza alcoolismului ‘profesionist’ al mamei sale. Și așa cum se întâmplă în viață cu o mulțime de handicapați, avea și el, în compensație, un ‘talent’ ieșit din comun: arunca pietrele cu o precizie uimitoare și pe traiectorii deloc bănuite, ridiculizând parcă cinematica desăvârșită a mișcării planetelor bunicului său.

Deznodământul poveștii mele îl ghiciți desigur. Una dintre pietrele lui Daimaca a ‘ciupit’ capul ras proaspăt și preventiv al lui Klug (“ca să nu-i cadă părul la bătrânețe ca lu’ tat’su!”), producând un mic crater sângeros. “Mi-ai spart capul, nenorocitul!” hohoti Klug într’un plâns înciudat. “Eee, na! Ți l-am spart și eu odădată... și acum...”, veni răspunsul conciliant al celuilalt. “Daaa ... odată? Atâtea zile fericite să am eu, de câte ori mi l-ai spart tu!!! M’auzi?”

Cam așa discutau și reprezentanții celor două civilizații la ONU. “De ce trebuia să reacționați atât de disproporționaat? În fond și la urma urmei, nu v’am răpit decât doooi răcani. Și încă și ăloră le mai puteau picioarele îngozitor!”

Viața unui om are prețuri foarte diferite în diferitele civilizații. Atunci când crezi că ești doar un roboțel cu păcate neconsemnabile, pentru că, oricum, soarta ta e trasată în chip omenesc ... așa... ca la băcănie... de către Allah, viața ta nu face mai mult de doi cenți. Și pe bună dreptate. Dacă însă “liberul arbitru” este asociat sorții divine, creind astfel reticețele alea ... ușor neraționale câteodată ... ehei ... ea devine foarte scumpă și nu numai gonțul, dar chiar și un cuvânt strâmb o poate răni. Va împăca omul vreodată aceste două concepte până la sfârșitul Istoriei? Eu nu cred asta. Și de aceea nu cred nici în viabilitatea “Dreptului Internațional”, ci mai degrabă sunt convins că, de la un moment dat, se vor naște niște frământări armate cutremurătoare, oricâte mondializări, globalizări și alte ...zări elevate li se vor opune.

Reîntorcându-mă la Al Jazeera ar fi trebuit să fii orb să nu observi o accentuată stare de nervozitate în ceea ce privește soarta Iranului. Va fi sau nu va fi atacat acesta de către cei care-l condamnă de o ticăloasă înarmare nucleară?

Numai că, fiii ăștia ai lui Ismael au prins ceva din vechea tehnică a propagandei sovietice: amestecă adevărul cu miciuna cu o adevărată artă stalinistă! Ei deplâng presiunea pe care Statele Unite o depune pe turbanele semețe de la Teheran. Ceea ce e adevărat, fiindcă chiar jurnalistul american de investigație, Seymour Hersh, câștigător al premiului Pulitzer, a afirmat că, potrivit ultimelor sale cercetări, Pentagonul pregătește serios o lovitură militară **aeriană** împotriva Iranului. Și potrivit lui Hersh, citat de CNN, dacă președintele Bush ordonă, armata americană ar fi pregătită să atace Iranul în maximum 24 de ore!

Pe de altă parte, Al Jazeera anunță că, în Iran au apărut critici severe la adresa președintelui Mahmoud Ahmadinejad, pentru ... belicozitatea exagerată a acestuia, preferată la adresa preaputemiceii Americi. Ei, asta s’o spună ei lui mutu’ de la manutanță, cum că, în Persia post-șah-in-șahică suflă careva vreo vorbuliță care să nu fie pe placul aiatolahilor, fie el și președinte!

Dar iarăși, e adevărat că, vicepreședintele american Dick Cheney s’a exprimat la o conferință de presă, în Australia (mai apropiată geografic de Iran decât de America), conform poziției aripii dure din administrația americană

cam așa: “Sigur că vom mai încerca pe cale diplomatică să convingem Iranul să renunțe la programul nuclear, ceea ce până acum n’a funcționat. Dar atât eu, cât și președintele Bush, am subliniat întotdeauna că nu excludem nici una dintre opțiuni.” Iar una dintre opțiuni este atacul armat de maximă intensitate.

Și atunci, pe bună dreptate, te întrebi unde poate fi adevărul? E acum “ora Iranului” sau nu?

Am mai arătat într’un editorial mai vechi că, analiști biblici de prima mărime, precum C.F. Keil (secolul 19) și William McKane (secolul 20), neavând informațiile de ultimă oră expuse mai devreme, au tras un semnal de alarmă cu privire la Iran. Ei susțineau că, profetia lansată împotriva Elamului (din Cartea lui Ieremia, cap. 49) este, de fapt, o prefață a șirului de profetii lansate împotriva neamurilor din Orientul Apropiat și Mijlociu care au năpăstuit vreodată Israelul. Și acest moment istoric poate constitui, deci, “gongul Apocalipsei”. Dar cum vom ști dacă acest ‘gong’ este real sau nu e doar o “repetiție cu costume”, așa cum s’a întâmplat în cazul invadării Irakului?

În această privință, C.F. Keil consideră că, din moment ce textul profetic afirmă: *voi aduce asupra Elamului cele patru vânturi de la cele patru margini ale cerului*, rezultă că, această provincie a anticei Persii va fi supusă unui asediu complet și distrusă. Mai mult, profesorul german vedea, în aceste “vânturi”, niște puteri politice de primă mărime (poate chiar patru la număr), care vor participa la asediu. **Și deci, aceasta ar fi condiția ca Iranul să deschidă cortina Apocalipsei.**

Întrebarea este însă: Sunt măcar patru dintre cei cinci membri ai Consiliului de Securitate ONU (S.U.A., Marea Britanie, Franța, Rusia și China) de acord cu o invazie a Elamului, adică a zonei de azi în care se desfășoară cercetările nucleare deranjante ale Iranului?

Răspunsul e că, Marea Britanie ar putea urma America în această nouă tentativă de ‘calmare’ a lumii de azi, dar Franța are destule probleme la ea acasă ca să o facă. China nu e deloc surzătoare acestei idei. Ba mai mult, Al Jazeera afirmă că, ea și-a suplimentat bugetul de înarmare cu 18%, spre disperarea lui Dick Cheney!

How about Russia?

Cel mai important centru nuclear al “Elamului” iranian este la Bushehr. El a fost conceput sub forma a două reactoare nucleare, care trebuiau executate de firma germană Kraftwerk-Union AG, începând cu anul 1975. Dar lucrările au fost stopate din cauza revoluției iraniene din 1979.

Între 1985 și 1988, reactoarele terminate doar pe jumătate au suferit deteriorări de pe urma atacurilor aeriene irakiene și programul nuclear a fost oprit până la sfârșitul ostilităților.

În 1995 însă, Rusia, mântuitoarea întregului norod omenesc, s’a angajat (contra unor sume uriașe de \$ 700,000,000 și \$ 1,200,000,000!) să furnizeze Bushehrului un reactor de apă ușoară și plutoni pentru bombe atomice. În acel moment, America a început vag să înțeleagă cum stau treburile cu bărbile aiatolahilor. (Dar, din păcate, nu și cu Noua Rusie!) Și mai vreți să cunoașteți care-i părerea ‘țarului’ Putin despre disciplinarea Iranului?

Dar este oare “condiția” pusă de C.F. Keil, profetiei asupra Elamului, cu totul exactă? Chiar trebuie Elamul să fie complet asediat de marile puteri pentru a fi zdrobit?

Textul profetic spune că: *Voi face ca locuitorii Elamului să tremure înaintea vrăjmașilor lor și înaintea celor ce vor să-i omoare. Voi aduce nenorociri peste ei, mânia Mea aprinsă, zice Domnul, și-i voi urmări cu sabia, până ce îi voi nimici. Dar, în același timp, ne apare o referire ciudată: ...îi voi risipi în toate vânturile acestea și nu va fi nici un popor, la care să n-ajungă fugari din Elam. Ceea ce ne face să ne îndoim de faptul că încercuirea Elamului nu va avea fisuri prin care să-și poată face loc refugiații. Și, de asemenea, începem să ne îndoim de “condiția Keil” privind participarea tuturor marilor puteri la această agresiune armată, care n’ar mai fi dat posibilitatea refugiului “elamiților” la puteri de mâna’ntâi sau chiar de mâna a doua!*

Și, în fond, cine ar putea fi acești refugiați, primiți spre găzduire în bârlogul altor puteri decât SUA și Anglia?

Cel mai probabil, acești refugiați vor fi savanții atomiști și tehnicienii care lucrează acum la reactoarele nucleare din Bushehr, pe care și Rusia, dar și China, și-i va dori, de exemplu. Oricum formularea din textul biblic reprezintă o sinecdocă, pentru că nici chiar evreii, campionii necontestăți ai diasporelor, nu s’au răspândit chiar peste tot.

O altă întrebare care se impune situației de față este: Va fi “Elamul” atacat mai întâi balistic, așa cum sugerează jurnalistul Seymour Hersh?

Cred că, da. Sau, mai bine zis, e foarte posibil. Formularea *voi face ca locuitorii Elamului să tremure înaintea vrăjmașilor lor* este similară celei din profeția asupra Irakului: *Dar puternic este Răzbunătorul lor, El, al cărui Nume este Domnul oștirilor. El le va apăra pricina, ca să dea odihnă țării și să facă pe locuitorii Babilonului să tremure.* Or, în acel text (tot din Cartea lui Ieremia, cap.50) e vorba clar de un atac balistic: *Chemați împotriva Babilonului pe arcași, voi toți care încordați arcu! Tăbărăți în jurul lui, ca nimeni să nu scape ...* Iar “pricina” este aceeași: amenințarea Israelului.

Și totuși, de unde provine ideea lui C.F. Keil cu privire la “asediul” Elamului?

Probabil că, de la modul de interpretare al citatului: *voi aduce asupra Elamului cele patru vânturi de la cele patru margini ale cerului.*

Toți cercetătorii apocaliptici sunt de acord că “vântul” este imaginea unui agent divin de pedepsire. Și în cele mai multe situații scripturale așa și este. Numai că, în Cartea lui Ezechiel, “vântul” apare și ca un factor purtător de restituire, ca în cazul “reînvierii” Israelului de azi: *El mi-a zis: „Proorocește și vorbește duhului! Proorocește, fiul omului, și zi duhului: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia, ca să învieze!”*

În fond, cei care cunosc limba ebraică (nu ca mine) își vor aminti desigur că ea este săracă, în ceea ce privește numărul de cuvinte, dar bogată în sensuri multiple. Or, “vânt”, “sufare” și “duh (spirit)” sunt toate reprezentate în ebraică prin cuvântul *ruahh*.

De aici, alții au tras concluzia că *cele patru vânturi de la cele patru margini ale cerului* exprimă cardinalitatea “duhului”, deci zonele de nord-sud-est-vest în care acesta este localizat înainte de începerea acțiunii sale, de pedepsire sau restituire. Numai că un pasaj din Cartea lui Zaharia contrazice totalmente această idee: *Am ridicat din nou ochii și m-am uitat și iată că patru care ieșeau dintre doi munți; și munții erau din aramă. La carul dintâi erau niște cai roșii, la al doilea car cai negri, la al treilea car cai albi și la al patrulea car cai bălțați și roșii. Am luat cuvântul și am zis îngerului, care vorbea cu mine: „Ce înseamnă aceștia, domnul meu?” Îngerul mi-a răspuns: „Aceștia sunt cele patru vânturi ale cerurilor, care ies din locul în care stăteau înaintea Domnului întregului pământ.”*

Și totuși, ideea cardinalității are o aplicabilitate concretă, dar numai în ceea ce privește dispersarea după pedepsire: *Țapul (Alexandru cel Mare, n.n.) însă a ajuns foarte puternic; dar când a fost puternic de tot i s-a frânt cornul cel mare. În locul lui au crescut patru coame mari, în cele patru vânturi ale cerurilor.* (Daniel); *Fugiți, fugiți din țara de la miazănoapte (Rusia, n.n.)! zice Domnul. Căci v-am împrăștiat în cele patru vânturi ale cerurilor, zice Domnul.* (Zaharia)

Aici cred că ar trebui făcută o paranteză, deoarece un citat din Cartea Apocalipsei s’ar părea că poate contrazice tot ce s’a afirmat până acum. Iată-l: *După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: “Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!”*

Deși textul sună similar celorlalte citate anterior, de la început trebuie făcută observația că, este vorba de alt tip de “vânturi” și anume cele “ale pământului”. Iar deosebirea constă în faptul că, dacă “vânturile cerurilor” stânesc evenimente politico-istorice marcante, “vânturile pământului” sunt aducătoare de dramatice catastrofe ‘naturale’.

Și totuși, cum ar trebui interpretată sintagma *cele patru vânturi de la cele patru margini ale cerului?*

Părerea mea este că, cifra “4” este cea care ne dezleagă problema.

În cartea sa bine documentată *Number in Scripture*, Ethelbert W. Bullinger, DD, stabilește o semnificație surprinzător de complexă a cifrei “4”. În analiza sa el pleacă de la precedentă cifră “3”, care este simbolul *Trinității*

Divine: Tatăl-Atotțiitorul, Fiul-Logosul, prin care s'au făcut toate văzutele și nevăzutele, Mântuitor Sufletesc și Apărător de dușmani și Duhul Sfânt, Mângâietorul, care realizează în noi partea divină.

Numărul "4" reprezintă, matematic vorbind, următoarea sumă: $3 + 1 = 4$, ceea ce exprimă faptul că, ulterior revelării lui Dumnezeu prin Trinitatea Divină, apar "Creațiile Sale". De aceea, cifra "4" se referă întotdeauna la tot ce a fost creat și se va mai crea.

Cifra "4" este reprezentativă pentru om în relația sa cu lumea creată, în timp ce cifra "6" exprimă omul în opoziția sa față de Dumnezeu, în încercarea sa nechibzuită de a fi independent față de Acesta.

"4" este, deci, numărul lucrurilor care au un început, al lucrurilor care sunt făcute, care sunt prin excelență materiale și al perfectării materiale.

Din această cauză, "4" este "numărul lumii" în care trăim, percepută cu ajutorul simțurilor omenești pe care le avem la dispoziție. Și în același timp al speranței cântată Mielului de către cele patru "făpturi vii", cei patru heruvimi, din Apocalipsă: *"Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ!"*

Voi aduce asupra Elamului cele patru vânturi de la cele patru margini ale cerului înseamnă, deci, inițierea, deschiderea, crearea unui nou capitol de ordonare materială a lumii, dar nu de către aceasta însăși prin sine sieși. Ci de către adevăratul Creator al văzutele și nevăzutele, **LOGOSUL**.

Mulțumesc, Al Jazeera, pentru că mi-ai dat posibilitatea, bineînțeles fără voia ta, să reflectez asupra acestor lucruri, pentru care strângeam toată lenea din lume să le mai amân clipa cercetării.

"Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun!"